

30. szám.
Julius 27-én, 1867.

Megjelenik minde. szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrnál.
Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVIII. kötet.

Jó, hogy nincs pénz!

Minden ország készen volna
Az eldöntő viadalra;
A tartalék ugráskészen,
A pattantyusok a résen,
Köszörülve kard, pangant, t,
Montirozva tiszt és kadét,
Áll mindenki harcra készen,
— Csakhogy senkinek sincs pénze.

Itt a sok öldöklő szerszám,
Hozzá millió emberszám.
Elöl-hátul töltő puska,
Granát, s egyéb vasgaluska,
Gömbvető gép, harcaborona,
Rakétafújó orgona,
Puskaporhordók tetézve,
— Hanem senkinek sincs pénze.

Ürügy is volna rá elég:
A sok nagy kérdés égve ég;
Napoleon talentoma,
Nagy Péter testamentoma.
Sőt hirlük, hogy a magyarnak
Százezer bakancsot varrnak.
De a terv még heverészve,
— Mert itt sincs senkinek pénze.

Mert ha mostan pénzünk volna,
Ágyú szólna, vér omolna.
Fegyvert addig le nem tennők,
A mig egymást meg nem ennők,
Nem férne ördög pokolba,
Annyian sietnének oda.
Ugyan jó hát reánk nézve,
Hogy senkinek sincsen pénze.

K—s M—n.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Semi se nem anyira bizonyít általános boldogságot nálunkal, mint az, hogy beszélünk megind zsidó emancipátzióul. Erül mindig olyankor szoktuk emlegetnyi, mikor semi mázs emlegetnyi való nincsen. Mozsó nines insig, nines haboru, nines miniszterkrizis, nines restaurátzio, is semi efile kalamitázs; tehát ipensigel rairünk zsidó emancipátzióul discuralnyi. No bizom in magam izs melete vagyok, míg buzat el nem adom. Ha mongya zsidó: buza üszögözs; felelek ra: emancipáltatazs utan megtisztul, is azonal zsakot vetünk a multakra.

De hat csak nem izs nagy baj lesz. Nem izs szolok arul, hogy menyí kapitalizs zsidó leány felszabadul az által kontumaczia alul, is nem lesz töbet monopolium, hanem duopolium; is hogy miért ne titesik magyar ifjak által kamatozova enyi kapitalizs? Fognak magyar urfiak ilyenforma váltoknak alairnyi neveiket keresztül:

„Pest. 1867 nov. 31. Matul három hónapra fizesen ön Rachel leanyom rendeletire száz ezer csokot ewige Währung. Irtiket megkapta ön, s tegyen számitázsba tudositvány nilkül.“ Giro izs lehet asztan.

Ha ados nem fizet, elveheti hitelezöt, sequioris sexus. Is ez lesz igazan szemil-fogság.

De míg sokal job lesz az, hogy azutan zsidók izs viselhetik varmegyehivatalt. Had probalyanak meg ök izs, micsoda mulatság az, mikor vendig azal fizet vendigsigirt, hogy tanyirt, poharat öszetör. Had legyen mar ezzer nekik izs alkalom elköltenyi pinzt vendigsigre, is nekünk izs alkalom vendigeskenyi ingyen. Min-

den zsidó viczispány megvalasztasa legalab száz ezer forintot fogja hoznyi circulatíobá.

Azutand nagyon jó lesz az a zsidó viczispány, mert az nemcsak vigrehajtányi tud executziót, hanem mingyart liczitalhat izs. Zsidó szolgabiro fogja legjobban adót beszedegetnyi; mert mingyart előlegezheti. Zsidó uti komissarus fogja legjobban utakat csinyalgatnyi, mert maga szalitatya rajta gyapjút, meg buzat. Zsidó perzekutor hadnagy fog legjobban kibolhaznyi zshivanyokat; is ha arestansokat ki fognak adnyi zsidó varnagynak arendaba, ot meg fog szünyi minden kriminalizs büntitel; mert a mely delinquens ezzer arestomba bekerülte, soha töbet az oda masoczor be nem fogja kivanokoznyi.

Nekem tehát az elen semi kifogasom, hogy zsidókat atalyanosan emancipalyunk; hanem csak aszt kivanok, hogy míg izs minden varmegyiben is városban hagyunk meg egyet zsidónak, a ki majd töbi zsidóknak, kik magyarokká lesznek, idő jartával pinzt kölcsönözön.

Hat ara Hevezs varmegyei casusra mit mongya, tekintedezs barátom uram? Soha ilyen változatos időjarast kanikulaban meg nem irtem. Ezzer „hevezs,“ maszor „levezs.“ Ezzer ezethal elnyeli Jonaszt, maszor Jonasz elnyeli ezethalt. Pedig mar kezükben Gyulai Paltul liczentzia, hogy dinyit természetnek; de ük aszt montak: mar mozsó csak savanyu uborkat fogjuk természetnyi. Denique majoritázs csak pokolba izs majoritázs, is vitizsig nem használja semit.

alazatos szolgája

Tallérossy Zebulon.

Egy Lügewakker kalandja.

A Zágrábból kiutasított francia Lügewakker azelőtt itt ténfergett Pesten, s itt alkalmatlankodott a pesti írők nyakán, kiket örökösen újdonságokért gyötrött, a miket francia lapja számára megírjon. Azok aztán mulatságból bolondnál bolondabb híreket diktáltak fel neki,

például, hogy Deák Ferencz csárdast tánczolt az utcán, a fáklyászene szónokával; hogy a baloldal és a jobb oldal három birkozót választott ki kölcsönösen; a melyik fél a másikat földhöz vágja, annak az indítványa fog elfogadtatni; hogy a szélső bal az országház pinczéjébe (a mi

nines) lőport rejtett el, hogy az országgyűlést fölvettesse; hogy a felsőházban az országbíró (a ki nem volt) a primás szakállát megtépte (a mi nem volt.) Lügewakker mindezeket híven megírta a maga francia lapjának, az meg kiadta bölcsezen.

Legkedvesebb laktanyája volt Lügewakkernek egy kerepesi úti kurta korecsma, a hova Aristides is elszokott járni, az önbirálat szerzője. Aristides haragos fiu, a kinek a vacsora nem is vacsora, ha csak valakit nem lehet mellette szidni. Az országgyűlés alatt akadt szidni való elég; hol Deák, hol Semnyey, hol Kemény; hol a szolgálatkész jobb oldal, hol a félénk baloldal, hol az egész élheterlen képviselőház; hát még a csökönyös mágnás urak? hát az ó conservatívok, no meg a rest fiatalság; és a hízott táblabíró; meg az egész szájtátó publikum, és a disznó részeg kortesvilág!

Ez tetszett a francia Lügewakkernek mind nagyon.

Egy este, midőn Lügewakker sertől boldogultan ballagna haza a zúgolódó Aristides társaságában, egy szegleten holmi végett megállapodának, s ott a francia Lügewakker jónak látá kiűriteni magából a bevett kritikákat, s rágyujtott, hogy „bizony hitvány egy nemzet ez a tietek, a tejfelétől a savójáig.“

De nem folytathatta sokáig, mert Aristides úgy teremté a falhoz, hogy ijedtében mindjárt németül beszélt.

— Micsoda? — ordíta rá Aristides — te én előttem az én nemzetemet mered gyalázni? hol egy bot? hol egy kő? hadd esapjalak agyon!

De Lügewakker nem várta meg, míg Aristides megkapja, a mit számára keres; hanem felhasználá azon előnyt, miszerint lábai kétszerte hosszabbak, mint Aristidesé, s végig iramodott a kerepesi uton, s meg sem állt Zágrábig.

Onnan esaholt aztán csak vissza a megkergetőjére.

Választási tudósítás Székelyföldről.

Nemes Udvarhelyszék is megtartá 1867 július 10-dikén, bizottmányi gyűlését, mely bizottmányi gyűlésnek többsége annyira volt hatva a legalázatosabb hála érzelmétől, a sok minden nyert, remélt, képzelt és álmodott alkotmányos jótéteményekért, hogy nemcsak a láföliiratokat szerkesztett — melyek mintául szolgáltattak volna akár egy muszka szenátusnak, — hanem, mint anyaszék, jó példát kívánván adni a loyálisban fuszkeinek és minden megyének, — nemcsak saját vdt provisoriumát választotta meg újra, de be nem érve a magáéval, még a szomszéd törvényhatóságokat is megfosztotta régi provisoristáitól; a mi által megint csak a miniszterium dicsőségét akarta emelni a loyális anyaszék; miután a szomszéd törvényhatóság provisoriuma egy bál alkalmával kimondta volt, hogy mint Schmerling-provisorium, nem éltetheti az alkotmányos miniszteriumot, majd ha megválasztják alkotmányos provisoriumnak, akkor éltetni fogja azt, — s így most Udvarhely-anyaszék szerzett a miniszteriumnak egy Schmerling-provisoristából vált alkotmányos provisoristától egy provisoris „éljen“t.

A olvasó publikum gusztságára hagyom megítélni: komolyszándékkal, avagy tréfából irtam-e meg az Üstökösnekezen igaz históriát?

Tibaldi.

Megfelelt magáért a jurista.

— Édes kedves urambátyám, még nem jött meg édes atyámtól a havi pénzem, pedig angazsirozva vagyok Kümmel új baronesszsel a császárfürdői bálban! nagy zavarból segítene ki, ha adna egy hétre száz forintot, köszönettel vissza fogom fizetni.

— Szívesen kedves öcsém, derék, szavatartó ember apád, s azt hiszem, te is meg fogod a szavadat tartani, itt a száz forint.

— Köszönöm, kedves urambátyám!

(Két hónap múlva.)

— Édes kedves Bandi öcsém! nagyon megfelekedtél arról a száz forintoskáról. Hát ilyen szavatartó ember vagy te?

— Én nagyon is szavamat tartottam, kedves urambátyám.

— Nem mondhatnám! Csak egy hétre kérted a száz forintot . . .

— S becsületemre merem állítani, hogy egy hétig se tartott, sokkal hamarabb elment.

— No ha elment, hát üsse a kő! szánkázom a fufangos eszedet! — Most az egyszer elengedem azt a rossz százast ezért a jó viczcéért; hanem másszor tessék az efféle humorisztikus ötleteket valamelyik más urambátyádnál értékesíteni.

Az emanczipáció után. Az emanczipáció után egy hétre.

Sok leány anyáknál legszívesebben látott vendég a fiatal zsidó gavallér.

Az emanczipáció után egy évre.

Leghatalmasabb kortesvezér lesz a zsidó koresmáros.

Az emanczipáció után. Tíz év múlva az emanczipáció után.

Megválasztatik első alispánnak a zsidó földesur.

Hanem aztán húsz év múlva az emanczipáció után.

A zsidó földesur, ki a korteskedéssel épen úgy ruinalta magát, mint eddig magunk, jön nagy alázatosan kétszáz perczentre pénzt kérni a magyar emberhez, ki az alatt kényszerítve lett bankárrá lenni.

Egy kopasz német a berlini magyarok asztalánál.

1842-ben Berlinben mintegy 30—35 jóra való magyar fiatal ember volt, kiknek legáltalánosabb és legrendesebben látogatott ebédlési és vacsorálási tan-nyájuk Ostermann (elkereszteltük Husvétfinak) vendéglője volt a katolikus templom mögött, a büdös Spree partján. Olyan kategóriába tartozó vendéglő volt az, mint például Pesten a „Proféta,” az „Arany flaskó” vagy a „Prés,” s okvetetlen renomméja előmozdítására szolgált azon körülmény, hogy a magyarok odajárnak, mert hát az a magyar fiatal ember, a ki Berlinbe megy az egyetemen kihallgatni valami neki való szaktudományt, az rendszeren ötször—hatszor annyi pénzt visz magával, mint a kik Jénába, Hallebe húzzák meg magukat, s nemcsak a tudományokban, hanem a krumplievésben is oly előmenetelt tesznek, amilyenhez Debreczenben, Patakon vagy Pápán semmi esetre se tudtak volna jutni.

Én ugy június táján érkeztem Berlinbe, s a mint betoppantam abba a Herr Ostermann ur vendéglőjébe, a magyarok hosszú asztalánál ott étkezett vagy 12—15 vidám, csinos fiatal magyar, élénk társalgásaikkal szembeszökő ellentétet képezvén, a többi asztalnál némán ábrándozó, vagy az akkoriban nagy divatban volt Hegel-lel foglalkozó burkus publikumhoz képest.

Amint beléptem s a hosszú asztal irányában hadállást foglalék, egy duplacsövű *serrrvus*-szal salutált Török Jóska és Pap Dani két pesti kedves barátom s volt iskolatársam; a többiek is, noha még nem ismertük egymást, mind szives nyájas arcczal fogadtak, szinte kiült arcaikra az a praesuppositum, amint rám függeszték szemeiket, hogy nem mindennapi jó kedélyű fiatal ezimborával szaporodtak, mely hitőkben meg is erősíthető Jóska és Dani barátom vig nevetéssel elpatantott servussa.

A bemutatás csakhamar megtörtént, én leültem, s kezdtem magamat gyakorolni a vajban sütött, füllesztett, párolt húskékekkel való castigálásban. — Ott volt az asztalnál Gáspár, Mentovich, Takács, csinos három erdélyi legény (kivált az a Gáspár! No arra büszke is voliam, mert voltak, a kik testvéri hasonlatosságot fedeztek fel közöttünk.) Nem sokára érkezett egy ropant szöke szakállu, komorságából kiesni nem szerető fiatal férfi, Tóth (gondolom Ferkó), a ki a billiárdozásnál ugy tekintett a markörre, mikor ugy titulálta, hogy „Her-tott”, mintha azt mondaná neki magában, hogy: e . . . ta németje.

Majd berukkolt egy zömök, olyan vert vasból ké-

szített lőfő székelly féle barna fiatal ember *Csulak*, később eljött egyenesen az egyetemből Györy Sándor bácsi is. Isten nyugosztalja, olyan praecorans rektor fajta kiadásu, görhes emberke volt, a ki jókor kezdett pedans lenni, s annyira haladt a tudományok üldözésében, hogy felvitte a collegiumnál seniorságig, a honnnn aztán: kivették egy nagy család reménydús törzsfentartója nevelőjéül, de mielőtt belefogott volna nevelői munkájába, előbb magát küldték ki két esztendőre a berlini egyetem tudomány kincseiből minél többet eltulajdonítani, hogy mint foris doctus, annál nagyobb sikerrel teljesíthesse feladatát.

Györy bácsi mind alakjával, mind garderobjával mind modorával, nagyon elütött a többi berlini fiatal magyartól, s mikor azt kérdezték tőle: „nem tudja-e, hol van Sükösd?” és öreg uras mosolygással ezt felelé: „Isten az atyám, nem tudom én” — teljesen kiegészíté a maga pedans minémüségét.

— Vajki lehet az a Sükösd? — kérdem én, miután már több ízben ismételték, hogy bárcsak Sükösd jönne már.

— Majd megismered, ha eljön, — felelék Dani és Jóska barátaim nevetgélve. Hanem Sükösd éppen akkor, s más és harmadnap sem jött Ostermannhoz ebédelni.

Azalatt én véletlenül reggelizéskor egy czukrásznál találkoztam az öreg dr. Szabó országos oculistával, s mint pesti emberre, ráismervén, bemutatam magamat, a régi divat szerint fülíg beretvált arczu kedves öreg urnak, ki nagyon megörült, hogy legelső kimenetelekor is magyarral találkozott s reggelitől egész estig együtt jártunk, nagy részét a napnak a muzeumban töltvén. Este pedig Ostermanhoz mentünk vacsorálni az öreg doctor kívánsága szerint, ki nagyon ohajtott a Berlinben tartózkodó magyar fiatal emberekkel megismerkedni, s egész ott időzése alatt gyakran megkereste tanyánkat, és ritkán töltött egész napot valame-lyikünk vagy többünk társasága nélkül.

Mikor mi elérkezénk Ostermannhoz, még csak vagy négyen üldögéltek a Spree-part felőli verandán, hosszú terített asztal mellett, s megtörténvén részemről a kölesönös bemutatás, mikor javában vacsorálgatnánk, egyszer csak beállit egy hosszú, száraz, cynicusnak éppen nem mondható, de meglehetősen közeljáró alak, s a hosszú kanapéra levetvén magát, azt mondja diákos nyerseséggel a szomszédjának, hogy: „lökd oldalba azt a kopasz németet, mit tátja itt a száját közöttünk.” Ez volt Sükösd, erdélyi theologus.

Mi egymásra tekintettünk, majd Sükösdre, majd az öreg, a meglehetősen kopasz fejű, s beretvált arczu dr. Szabóra, ki elég finom ember volt ugy tenni, mint

ha semmit sem vett volna észre. Sükösd is szétnézett; meglátszott rajta, hogy nem érti, miért tekintgetünk összevissza olyan zavartan; de nem kérdezősködött, hanem vette az étlapot, s a mint javában tartja a vajás étkek felett a szemlét, mi pedig beszélgettünk, egyszer idegen magyar szót hallva, Sükösd odatekint, látja, hogy az ő kopasz németje az, a ki olyan szépen mondja a magyar szót, s úgy elförmed a mi theologusunk, hogy felkapva kalapját, szó nélkül elrohant, s nem is láttam őt többé se Berlinben, se másutt, egész 1849-ig. Ekkor találkoztunk Brassóban, a hol Sükösd híres szabadelvű papi szónok volt, s mint táborig pap esett el Hétfaluban, a Lüders hadai által üldözöbe vett derék székeleyek között.

D.

Egy provisorista stýlusa.

„Azon tapasztalatra jött a szolgabíróság, miként több községek előljárói a *berendelt* egyéneket előmbé *berendelik*, és azoknak a *berendeltetési* számot megadni elmellőzik; a további *rendeltenség* elhárítása tekintetéből *megrendelem*, hogy ezentul minden *berendelt* feleknek a *berendeltetési* *rendelet* száma mindenkor kézbe adassék; ellenben a *berendelt felek*, a *berendelő* előljárók költségére vissza fognak *rendeltetni*.“ Nyiregyháza, 1862. (Szórol szóra.)

Egy fiatal ügyvéd számlája, ki még sokra viheti, ha sokáig él.

	frt.	kr.
1. Egy löportartó	3	50
2. Három font lópor	3	30
3. Egy skatulya	—	16
4. Időmulasztás, tudakozódás	20	—
5. Több helyről elutasítás	10	—
6. Ezt restellés	6	—
7. Lakat nem vételével költségkímélés	2	—
8. Találékonyság	3	—
9. A lópor finomságának megbírálása	5	—
10. Szemrongálás	13	—
11. Várakozás a kitöltésnél	5	—
12. Több bolti cikkek látásánál étvágy gerjedelem	25	—
13. Ennek legyőzése	80	—
14. Pakolásnál a föllobbanástól való félelem	50	—
15. Az úton történhető szétrobbanásón való aggodalom	40	—
16. Álmatlan éjek	100	—
17. Eshető károk	60	—
18. Vadásznál lópor által előidézett öröm	50	—

19. Három fontnál háromszoros öröm	150	—
20. A puskatöltésnél járó élvezet	25	—
21. A „puff-puff“ előidézte jókedv	15	—
22. Vadászatkor jótékony szórakozás-mozgás	30	—
23. Vadejtés	60	—
24. Ha a puská „Csütörtököt“ mond, — ezen boszankodás	10	—
25. Lenyelt harag	10	—
26. Vig lakoma, — adomázás	20	—
27. Édes nyugalom	100	—
28. Irodai szerek elhasználásáért	2	—
29. Pakolásnál az újra esőppent forró spanyol viaszok okozta fájdalom	10	—
30. Flastrom	1	—
31. Postaköltség	16	—
32. A pakk késedelmes feladásánál epenyelés	30	—
33. Orvosi tanács	10	—
34. Hűtő szerek	3	—
35. Tizenkét maláta fürdő	15	—
36. Nátha, hurut, zsebkendő kopás	3	—
37. Fiakker, — hajó	15	—
38. Borralaló	2	—
39. Munkadíj	70	—

Összesen 1081 frt 96 kr;

ebből az előlegül kapott 6 frtnak levonása után — fizetendő, marad 1075 frt 96 kr.

E számla, ha nem egyébert, azért is érdekes, mert az, — szerkesztő ur képviselőtársának s szenvedélyes vadásznak küldetett meg; ki a löpornak megörült ugyan, — a számlát azonban fidibusnak használta. Félek, hogy ezzel nagy pert akasztott nyakába. — A per ezime lehet majd „Okirat megsemmisítési kereset.“

Adoma.

X. tanár a házassági jogból előadást tartván, az eljegyzési esetekre többek közt a következő példát hozza fel:

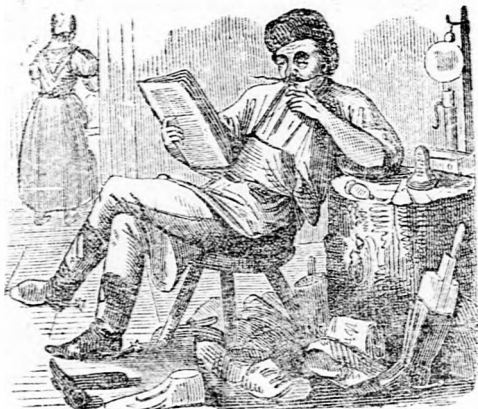
Egy gazdag kereskedő egyetlen leányát odaigéri egy szegény, de szorgalmas, életrevaló jogásznak, azon feltétel alatt, ha jó diplomát fog kapni.

A fiu szorgalmasan tanul s végre a diplomát szerencsésen kinyerve, egyenesen a leányos ház felé tart. Midőn az ajtón belép, leendő ipája kétségbeesve panasolja, hogy mindenét zár alá tették, és hogy tökéletesen tönkre jutott.

— Miféle eset ez a fiura nézve? — kérdi a tanár tanítványaitól?

— Ez bizony *pech* — jegyzi meg egyik kópé.

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM Mi a legjobb ujság? Az, mi-
kor semmi ujság sincsen.

— — Nem szeretem, hogy már a miniszterelnökünk Ischlbe ment. (Miért?) Azért, mert 1848-ban is akkor kezdődtek el a veszedelmeink, mikor a miniszteraink Ischlbe mentek. Emlékezhetünk rá.

— — (Igaz-e, hogy hetven honvédszászlóalj fog rövid időn fölállítani?) Minden bizonynyal igaz. Hanem egyelőre — puszka nélkül.

— — A napokban kaptam egy levelet Ausztráliából; mely vagyon huszezer anglus mértföldnyire innen, s száz napig kell odáig menni tengeren. Abban a levélben volt egy ausztráliai ujság; abban az ujságban volt egy cikk, melyben előadatik, mennyire félni lehet a muszkáktól. Ha már most Ausztráliában is félnék a muszkáktól, hát Ausztriában hogy ne félnének tőlük?

— — (De már megint van valami háborús világ készülöben.) Hát ezt honnan profétálok? (Mert már megint eltűntek a piacról a pakfonggal ezüstözött hatások; s nem kapni aprópénzt vissza.)

— — Most olvastam egy magyar táblabíró levélét — Juarezhez; melyet az illő a rendes postai uton megküldött a félelmes mexicói elnöknek! kijelentve előtte, hogy ama kegyetlen gyilkosság által, melyet elkövetett, minden sympathiákat elvesztett Magyarországon, a melyeket eddig iránta tápláltak.

— — (Azt mondják, hogy Ludassy Mór is nemes emberré lett.) Nem lehet az. (Miért nem?) Azért nem, mert a ki nagy ujságíró akar lenni, annak okvetetlen muszáj *naggy parasztnak* lenni!

— — (De mégis kell valaminek lenni abban a

honvédsereg felállításában; mikor már a honvédtábornokok mind itt vannak Pesten.) Hhaj, ez csak olyan, mint mikor a székely fiu mondta az apjának: „édes apám, nem csinálnánk puliszkát? — Vizünk már van hozzá!”

— — Beust ur, az igaz, hogy sok kemény falatot elharapott már; hanem a concordatum csomóját csak még sem merte kettéharapni.

— — Berlinben egy orosz katonatiszt a gazdáját egy pisztolyal agyonlőtte. Ezért katonai törvényszék elé állították, s ez elítélte két évi fogságra — nem azért, hogy a gazdáját megölte, hanem azért, hogy mért ölte meg pisztolyal? holott neki, mint gyalogsági tisztnek, csak karddal lett volna szabad ölni.

Dejsz én nem koppantom.

Debreczenbe is behozták a gázvilágítást; s Bunkós Mátyás uram ugyancsak nagyra volt vele, hogy az egyik lámpát épen az ő háza falába cselekedteték bele. Dicsekedett is vele a szomszédjának keményen; hogy ime, mily kitüntetés érte a háza táját. A szomszédot persze ette a méreg e mellőztetés miatt, s irigységből azt mondá Bunkós uramnak:

„Hhaj, nem örvendetes állapot ez nemzetes uramra nézve, mert e miatt nemzetes uramnak minden éjjel kétszer kell felcizihelődni, s a házán levő lámpást megkoppantani.

No megijed a biztatásra Bunkós uram, s menten felvetemedik a városházára, a hol aztán rettenetes lármat üte, hogy vigyék az ő háza falából azt az ördöngös világító szerszámot, mert ő fel nem kel, hogy azt éjszaka koppantgassa.

Válasz egy goromba levélre.

„Önnek a levele, mely most előttem fekszik, egy óra mulva a hátam mögött fog feküdni.“

Egy chinai feliratról.

„Felséges uram, mi készek vagyunk éretted meghalni; hanem eszközöld ki, hogy odáig megéljünk.“

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országút 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1867.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: *Jankó.* — Metszi: *Polák.*